

SCIENCE
FICTION

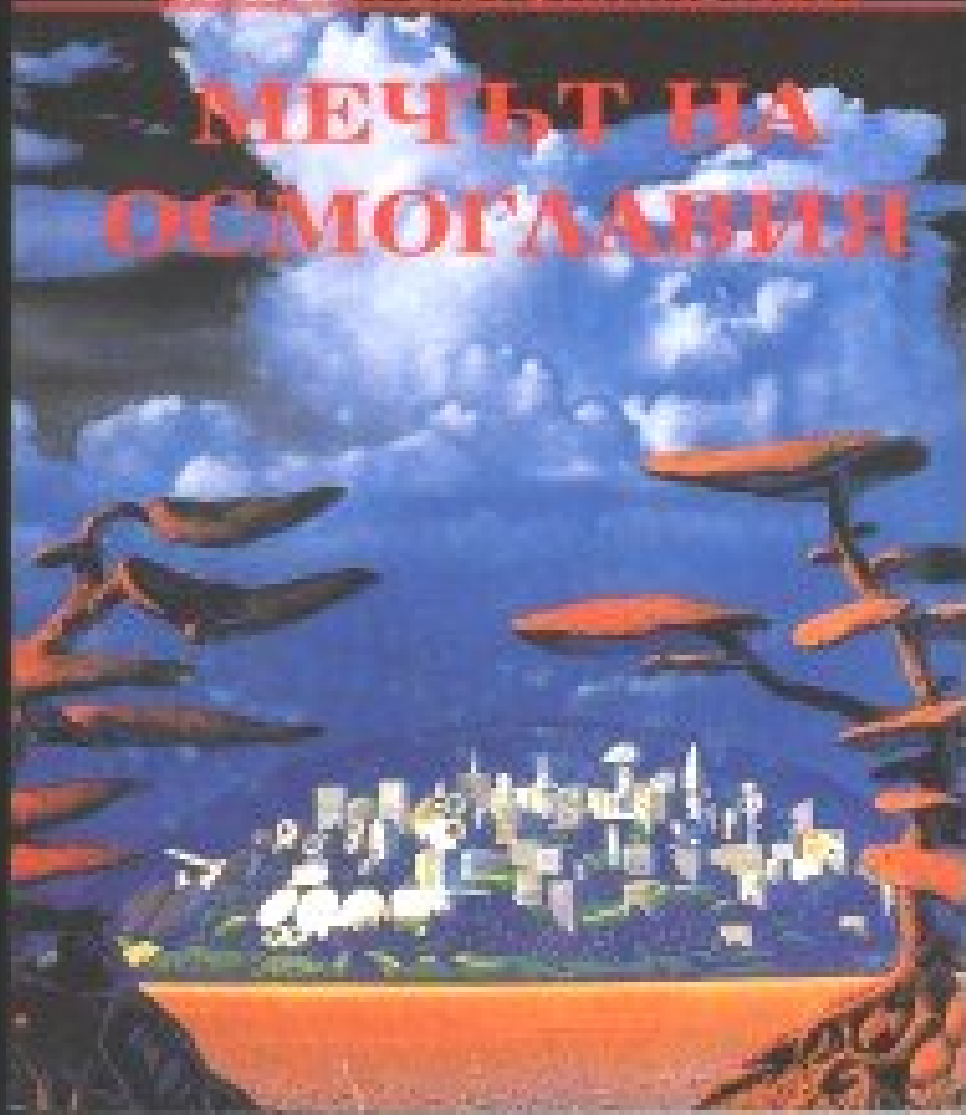

ТРИЛЪР 28

МЕДИУМСКА ФАНТАСТИКА

МЕЧЪТ НА ОСМОГЛАВИН

Кънчо Кожухаров

Топката

Радост

Въздухът е топъл и сух и при всеки отскок топката грапаво се отърква в дланта ми, преди да се укроти. Съотборниците ми до един са покрити, но не се притесняват много, защото знаят, че пазачът ми е слаб. Ето го – разтворил широко крака и разперил ръце, сякаш да скрие зад гърба си своята неувереност. Туп, туп, туп-туп. Нарочно дриблирам твърде близо пред него. Не посмява да посегне. Стои все така непоклатимо. Какво пък, сега ще те видим. Лъжливо движение, крачка наляво, после рязко сменям посоката. Моят човек се полтъва и залита. Отминавам го, без да го погледна: сега ще ме преследва самоотвержено, без да успее да ме стигне. Влизам в наказателното поле успоредно с техния център и отскачам. Той е с половин глава по-висок, синхронизирал е крачките си с моите и чадърът изглежда почти сигурен. За подаване не може и да се мисли – скъпите ми съиграчи не са се помръднали. Удължавам, доколкото мога, скока си, като същевременно се завъртам. В мига, когато съм с гръб към коша и на сантиметри от земята, шутирам. Ръката на центъра се размахва някъде безнадеждно встрани и той тронаво се приземява. Двамата дружно извършваме глави. Топката лениво достига таблото, изпищява от силния фалц и се устремява към коша. Вече зная, че съм уцелил. Половин секунда по-късно го осъзнава и публиката и изревава от задоволство – топката обикаля два пъти обръча, преди да се мушне в мрежичката. Красив кош. Бавно се затичвам обратно, двама от нашите ме потупват одобрително по рамото. Печелим и този мач. Още няколко минути и отиваме на финала.

Магия

На завоя на голямата алея се разделиха и момчето тръгна само по диагонал през парка. Слънцето изпъстряше част от листата на дърветата, някъде избарабани кълвач, косовете пееха. Беше приятно топло и умората уютно се наместваше в тялото и мислите му, като изместваше постепенно радостта от играта.

Замалко щеше да подмине хрсталака, когато нещо трепна в крайчеца на окоето му. За миг топката и момчето се втренчиха един в друг. То отмести клонките, приведе се и я перна с пръсти. Тя отскочи и послушно застана в ръката му: чисто нова, с непозната емблема и надпис като на арабски. Изглеждаше невъзможно някой да я забрави или изпусне в храстите и все пак тя беше тук. Момчето се усмихна на късмета си – топката го привличаше безмерно. Стори му се, че и тя е доволна от своя късмет. Беше като зрял домат, като свежи устни, като залязващо слънце.

Бащата

Влезе в двора, въртейки топката на пръста си. На масата под асмата баща му внимателно постави огромната чаша и се обърна към него. Бавно преглътна кафето и каза:

– Здравей, победителю!

Момчето му подхвърли топката.

– Здравей! Виж какво намерих.

Без да става, мъжът я пое и задриблира до стола. Ръката му се спусна към земята, а ударите зачестиха като барабанен бой. После с едно движение на китката я отпрати към сина си.

– Разкошна е! Това ли е наградата?

– Тц. Финалът е в неделя – рече момчето, докато седнаше. – Откъде знаеш, че сме били?

Баща му побутна каната към него.

– Вземи си чаша.

– Не искам – то продължи да подхвърля топката и да я върти на пръста си. – Толкова ли ми личи?

– Не бих казал. По-скоро професионална деформация. Все пак имам двацет години практика.

– Щом си толкова деформиран, ела в неделя да наблюдаваш публиката. Така щурее, че можеш да умреш от смях. Психология на тълпата – така ли беше?

Доволна усмивка.

– Ще дойда, разбира се. Но не заради публиката.

Публика

Сто чифта загорели нозе подскачат в такт край игрището. Сто гърла възторжено скандират името на сина му. Струваше си да дойде и заради публиката, например заради онези две хлапачки, които сега, след сигнала на съдията, увиснаха с писъци на врата на сина му. Бащата се надига и се измъква набелязано в суматохата.

Синът – Защо си тръгна?

– Видях, че ще празнувате, и реших, че мога да те поздравя и по-късно.

– Хареса ли ти?

– Беше най-добрият.

– Не питам за мене.

– А, публиката? Много беше приятно. Отдавна не съм усещал таково чисто излъчване. Само радост, без каквито и да е отрицателни емоции. Блазя им. Никакви проблеми нямат.

Нещо в тона на бащата кара момчето да застане нащрек.

– А аз?

– Нали ти казах, беше най-добрият. Това е голям проблем.

– Не разбирам.

– Наесен ще си в университета. Доколкото те познавам, ще си вземеш изпитите. За това си достатъчно добър. Доколкото те познавам, ще искаш да влезеш в университетския отбор. Може и да не те вземат.

– Но ти сам каза...

– Че беше най-добрият. Ту-ка! На фона на останалите. Ти си с една класа над всички тукашни кандидат-звезди и това може да ти изяде главата. Не се сравнявай с тези, които са ти под ръка. Даже не и с най-добрите. Ако искаш някой ден да си на върха, не си издигай кумири.

– Все пак трябва да се сравнявам с някого.

– От време на време – може. А иначе – само със себе си. Днес трябва да си по-добър от вчера. Утре – по-добър от днес. Това е. Съвсем просто, но иска много работа.

Тишина. Страните на момчето леко са се зачервили. То упорито присвива устни.

– Днес бях по-добър от вчера. А вчера – от онзи ден.

Мъжът повдига въпросително вежди.

– Откакто намерих топката, тренирам всеки ден. Просто е н

невероятно удоволствие да я пипаш. Имам чувството, че е жива – момчето неуверено се усмива. – Сякаш е омагьосана принцеса.

– Радвам се да го чуя – казва съвсем сериозно бащата, а погледът му умислено се плъзга встрани.

Магия

Другите излизат от съблекалните и тръгват към изхода, като още отсега вдигат капишони или нахлузват шапки – този декември се оказа доста лют.

– Чао, шампионе – ме поздравява нестроен хор, точно когато шутирам от дъгата.

– Чао – вдигам приветствено ръка след приземяването. Топката завършва полета си в мрежичката, а аз се втурвам напред, за да я подхвамна при отскока и да я забия в коша. Както винаги два сантиметра не ми достигат и тя отлита обратно. Някъде около центъра я настигам и вихрено атакувам противоположния кош, този път успешно.

– Кога почваш сесията? – треньорът грижливо, един по един, оправя пръстите си в ръкавиците.

– В сряда съм на математика.

– Нямах много време – опитва се той да изглежда загрижен, докато аз чинно стоя, въртейки топката в ръце. Странно, след година и половина непрекъснатата игра тя изглежда съвсем нова. Само надписът се е позизтрил и едва ли някой би могъл да разчете останалите неясни криволици.

– Ще го взема, тренер – уверявам го. – Не съм вече заек, знам как да уча.

– Добре, добре. Приятна вечер – и докато крачи към вратата, подхваря през рамо. – Все пак не се преуморявай. Знаеш, че не си достатъчно висок, за да забиваш топките в коша.

Сега ще хлопне външната врата, ще се върне на пръсти и ще наблюдава иззад завесата как се носят ту към единия, ту към другия кош, за да тренирам отскока си. После ще си тръгне, горд, че е успял да мотивира най-обещаващия си играч да работи цял час, след като другите са си отишли, борейки се със самотата и умората. Умората! Откакто намерих топката, не съм се чувствал уморен. Тя е едновременно приятел и противник. Тя ме възбужда и въодушевява. Тя е като мечтана награда, като възторжения рев на публиката, като нова любовница.

Публика

Залата кънти, стените вибрират, вратите към фойето са изплезили синкави езици от дим. На третия ред почервенял кръглолик запаянко, на косъм от инфаркта, е обърнал гръб на игрището и дирижира плътната група почитатели на единия отбор, която с цяло гърло отбелязва изравнителния кош в последните секунди. Продължения! Бащата изважда кърпичка и попива потта от челото и врата си. Като я прибира, с учудване забелязва, че ръцете му треперят.

Професионализъм

Сами ми прави идеален заслон. Премавам край него и зад гърба си тиквам топката в ръцете му. Спирам рязко и пазачът ми продължава неудържимо извън игрището. Човекът на Сами, който не е забелязал подаването, го изоставя и се хвърля към мен. Удължавам заблудата му, като небрежно отскачам и сетне с удоволствие го наблюдавам как се носи като гигантски паяк на фона на тавана, опулил очи в празните ми ръце. Оглушителен рев ми съобщава, че Сами е вкарал.

Най-последно нещо радостно този ден – печелим мача.

СИНЪТ

– Какво стана с оная топка? Още ли тренираш с нея?
– От време на време. Иначе я нося на всички турнета. Тя ми е талисманът.

„Глупаво започнах. Трябва да сменя гамбита“ казва си бащата и премерва добре тона си, за да се получи полуконстатация-полувъпрос:

– Не изглеждаш особено радостен.
– Нямам причина.
– Защо? Спечелихте, ти игра великолепно...
Свиване на раменете.
– Играта не ти ли доставя удоволствие?
– Много рядко. След като си играл три години като професионалист, можеш да мислиш само за победата. Другото няма значение.

– Даже публиката? Тя те обожава.
– Гледам да не я забелязвам. Между другото, вече не е същата. Сякаш са я подменили. Станала е като въртоп. Стреми се да ме погълне и трябва да се боря с все сила, за да остана на повърхността. Щом свърши мачът, разбирам, че е изсмукала от мен и радостта, и майсторлъка, и дори умората, и че не съм потънал просто защото ме е оставила обран като празна шушулка.

– Значи и ти си усетил – бавно отронва бащата, а очите на сина му се впиват в неговите като две черни остриета. – Лицата са същите, някои ги помня от години, но хората са се променили. Когато техните любимци побеждават, вече не се радват, а злорадстват. Радват се с отрицателен знак – затова, че противниковият играч не е вкарал или се е контузил, или пък са го изгонили. Това не е публика. Поне не такава, заради която да си заслужава да играеш. Не си ли мислил да се откажеш?

– Не мога. Не играя само заради публиката, играя и заради себе си.
– Но това вече не ти носи нищо.
– Не е тъй. Като оставим настрана парите, това е въпрос на гордост. Играта е нещото, което умея най-добре. Може би по-добре от всеки друг. Ще трябва да се преборя.

Публика

Половината от публиката, която ме обожава, ме освирква, другата половина освирква съдията. Треньорът ме извиква на резервната скамейка – натрупах четири фала, а в края на мача ще му трябвам.

Той седна, извади от сака неостаряващата топка и я запремята в ръцете си. Внезапно усети, че всичко му е опротивяло – дори и топката. Погледна я с отвращение. Беше като яйце на гигантски паяк, като смъртоносна мина, като кръвясало око на великан.

Баща ми е прав: тях не могат вече да се радват, а само да злорадстват. Ето пак – свиркат, подиграват се и се смеят. Сигурно някой е опитал да стреля отдалеч и не е уцелил. Да свиркат, много ми пука.

Той подложи топката зад тила си и се отпусна назад. После уморено затвори очи.

Магия

Къде съм, Господи? Откъде се взе тази кръгла зала, тези екрани, тези странни, безстрастни създания? Защо не ме забелязват, защо не мога да помръдна? Не, не са екрани, а прозорци – прозорци със стъкла, през който сигурно се вижда само в едната посока. Защото зад тях е спортната зала с бушувашата публика и с моите съотборници. И никой нищо не забелязва. Вдясно зад прозореца е масажистът, който седеше до мен, а вляво – треньорът. Пак са от двете ми страни, но са отдалечени на два-сет метра. А чия е тази глава точно отпред? Жалко, един от тия странни хора ми пречи да видя номера на фланелката. Слава Богу, става. Колко неприятно лице има. Безжизнено като гипсов бюст. Господи, десетка! Моят номер! Ако това съм аз, къде се е побрала цялата тая стъклена сфера? Стената беше зад гърба ми. Ще полудея. Хайде, спокойно, момче, спокойно! Поеми дъх, издишай бавно и помисли. Мисли! Първо: това призраци ли са или хора? Хора са, ако се съди по това, как се беше огънал столът под оня, който стана. А може и да не са точно хора, а някакви извънземни. Какво ли правят?... Наблюдават. Наблюдават, само че не мача, а публиката. Какво пък толкова интересно може да има в публиката? Хм, не разбирам. Значи наблюдатели. Наблюдатели е точната дума. Очите им са алчни, очите им са като въртоп, който иска да изсмуче всичко. Какво ли пък можеш да изсмучеш от публиката? Интересно, топката лети насам и ще падне точно върху тавана на стъклената зала. Дали ще го пробие?

Залата потрепна в ръцете му, той се напрегна и я хвърли към съдията. Съдията пое топката, без да забележи смяната, и я подаде на играча до него.

Радост

Отначало се засмя тихичко, но сетне ясно си представи как съществата в стъклената зала щуро се тупкат заедно с нея по цялото игрище и смехът му се смеси с възгласите на публиката, а по бузите му потекоха сълзи. Треньорът го погледна с недоумение – отборът желязно губеше – но после сам се зарази и, хълцайки, даде знак на съдията, че иска смяна.

Така две минути преди края той влезе отново в игра, ухилен до ушите, с актив от четири фала и пасив – за целия отбор – от девет точки. Времето потече лениво като мед и мъжът успя да се наслади на всички избледнели и потънали в паметта му неща, които изведнъж възкръснаха и върнаха някогашните си цветове – на безпогрешния дрибъл и вихрените пасове, на красивата парабола, завършваща в коша, на съвършените финтове и растящата еуфория на публиката, която беснееше по трибуните и не вярваше на очите си. А в последните секунди, когато успя да открадне топката от противника и се устреми към коша, възторгът на тълпата му даде сили за онзи невероятен скок от чертата на фала, при който за миг видя обръча отвисоко – точно преди да забие с две ръце победния кош. Публиката избухна, избухна и топката. Ослепителни бръчици прорязаха повърхността ѝ и, затворил очи, той усети топъл лъх върху лицето си. Съиграчите му бяха прекалено възбудени, за да обърнат внимание на сълзите му, макар че някои доста се учудиха на начина, по който събираше червените гумени дрипи от пода – безкрайно внимателно, сякаш отломъци от прекрасна кристална ваза.

КРАЙ

© 1997 Кънчо Кожухаров

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Публикация:

МЕЧЪТ НА ОСМОГЛАВИЯ (МАЙСТОРСКА ФАНТАСТИКА). 1997. Изд. Неохрон, Пловдив; Изд. Орфия, София. Алманах за остросюжетна литература SF Трилър, No.28
Алманах Съставител: Красномир КРАЧУНОВ, Веселин РУНЕВ. Превод: Христо ПОЩАКОВ, Кънчо КОЖУХАРОВ, Вихра МАНОВА, д-р Юлиян СТОЙНОВ, Красномир КРАЧУНОВ. Предпечатна подготовка: А. ДУЛЕВА. Формат: 110×165.
Страници: 192. Цена: 35.00 лв [стара цена: 1 100.00 лв].

Съдържание:

- Майсторска фантастика (въведение) – с.3;
SF Трилър се завърна – с.4;
Топката, Крис КРИСТОФЪРСЪН / пр. Кънчо КОЖУХАРОВ [указан като превод, всъщност той е автор на този разказ] – с.5;
(въведение), Урсула ЛЕ ГУИН – с.19;
Думата за освобождаване, Урсула ЛЕ ГУИН / пр. Кънчо КОЖУХАРОВ – с.19;
Правилото за имената, Урсула ЛЕ ГУИН / пр. Кънчо КОЖУХАРОВ – с.30;
Отново у дома, Рикард ДЕ ЛА КАСА / пр. от исп. Христо ПОЩАКОВ – с.48;
Компютрите не спорят, Гордън ДИКЪН / пр. от англ. Вихра МАНОВА – с.85;
Легло №12, Дийн КУНЦ / пр. от англ. Христо ПОЩАКОВ – с.104;
Планетата на сините птици, Робърт Ф. ЙЪНГ / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ – с.126;
Чужд разум, Филип К. ДИК / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ – с.149;
Последната битка, Хари ХАРИСЪН / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ – с.154;
Едно старомодно момиче, Джоана РЪС / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ – с.157;
Горещата сделка, Алън НУРС / пр. не е указан – с.164;
От чисто човешка гледна точка, Уилям ТЕН / пр. не е указан – с.173;
„SF Made in Bulgaria“: Последният ден на XX век [31.12.1899 г.], Иван ВАЗОВ – с.181;
Ако сте пропуснали – с.187;
Конкурс – с.189;
Абанамент – с.191.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/521>]